

בס"ד

בית כנסת "שערי יוסף"
קרית עקרון

ה' טבת ה'תשע"ה

פרשת השבוע

ויגש

פרשת ויקרא

ימי שני מגורי

לאחר שיעקב אבינו ירד למצרים ופגש את יוסף, לוקח אותו יוסף לפגישה עם פרעה, ששואל (בראשית מז) [ח] ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני זייה? ויעקב אבינו עונה לו [ט] ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני זיי ולא השיגו את ימי שני זיי אבתי בימי מגוריהם:

ויש לתמוה, הרי לימדונו חכמים שכל דבר הוא לטובה, כמאמר כל מאן דעבדין מן שמיא לטב עבדין, ושאיין רעה יוצאת מהקב"ה, אם כן, כיצד אמר יעקב אבינו לפרעה - מעט ורעים היו ימי שני זיי ולא השיגו את ימי שני זיי אבתי בימי מגוריהם?

עונה על כך מורי ורבי הרב יוסף שני שליט"א, שפרעה הוא מצד הקליפה / הטומאה והוא יודע שמעכשיו יש לו מקום לשליטה על עם ישראל, ולכן הוא שואל את יעקב כמה ימי שני זייה? כדי לדעת מה המצב הרוחני שלו. ויעקב אבינו עונה לו בלשון ימי שני מגורי, כלומר אדם "גרו" בעולם הזה כך וכך שנים בגלגול הנוכחי שלו, אבל הנשמה שהיא רוחנית היא "חיה" הרבה יותר זמן, מרגע יצירתה... ומוסיף יעקב אבינו ואומר, שלשים ומאת שנה כלומר בגלגולי זה אני בן 130 שנה, מעט ורעים היו ימי שני זיי, יעקב אבינו הוא גלגול דרגת "נשמה" של אדם הראשון, והוא תיקן את 130 שנה שבהם פרש אדם הראשון מחווה ויצאו ממנו טיפות קרי.

ידועה השאלה איך אדם יידע מהו העניין שעליו לתקן בגלגול הזה? על כך עונה האר"י הקדוש (רבי יצחק לוריא אשכנזי) שאדם יתבונן מהי העבירה שהוא הכי הרבה נופל בה, או לחילופין, מהי המצווה שהוא ממש מקפיד עליה - אלה הם הדברים שעליו לתקן...

מוקדש לעילוי נשמת
ר' סעדיה בן יחיא גהלי ז"ל
ר' יחיא בן סעיד ודעי הלוי ז"ל
יחיא בן סעדיה גהלי ז"ל
נעמה בת סאלם זנדני ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

נא לשמור על קדושת הגיליון
הוא חייב בגניזה
(למי שמדפיס אותו)

זמני השבת		
כניסת השבת	יציאת השבת	
4:22	5:23	ת"א
4:07	5:22	י-ם
4:13	5:21	חיפה

סיפור לשולחן השבת

הרבה יותר מחלום

בעיר מזיבוז', בה חי ופעל **רבי ישראל בעל-שם-טוב**, חי גם גביר גדול ששמו היה רבי שמעון הנגיד. בשעה שסיפורנו מתרחש, היה כבר רבי ישראל מפורסם כצדיק ובעל-מופת, או, כפי שקראו לו, "בעל שם טוב". יהודים באו אליו מקרוב ומרחוק, כדי לבקש ברכה ועצה ולהרפא ברפואת הנפש והגוף. הרבה דברים מופלאים סופרו על אודות הבעש"ט.

ר' שמעון הנגיד לא האמין בדברים הנפלאים שסופרו על הבעל-שם-טוב ופעלו. כמו יהודים רבים אחרים, הן במזיבוז' והן בערים אחרות, היה גם ר' שמעון מתנגד לדרכי החסידות, אותן הפיץ הבעש"ט, מייסד התנועה החדשה. הוא חשש, כמו כל המתנגדים, כי התנועה החדשה תסיר את היהודים, ח"ו, מדרך התורה והמצווה.

לא זו בלבד שר' שמעון הגביר התנגד לחסידות ודרכי החסידים. הוא אף הודיע לאנשים הרבים שעבדו יחד אתו, והתפרנסו באמצעותו, כי מי שיעזיז להיכנס אל הבעש"ט או להימנות על חסידיו, אחת דתו להיות מפוטר מיד ואין הוא, הגביר, רוצה לראותו יותר.

לר' שמעון היו ילדים צעירים וכדרך הימים ההם, הוא שכר להם מלמד פרטי שישב בביתו ויטפל בחינוך ילדיו. המלמד היה אלמן, בודד וערירי ור' שמעון הועיד לו חדר בביתו ודאג לכל מחסורו, תמורת לימוד בניו תורה. בעת שקיבל אותו לעבודה, שינן הגביר באזני המלמד את "עקרונותיו", באומרו כי חלילה לו לתעות אחרי הבעש"ט, וכי ביום בו יוודע לגביר על דבר כזה, הרי שהמלמד יכול לראות עצמו כמפוטר ...

תנאי זה לא מצא, משום מה חן בעיני המלמד. הוא אמנם לא היה חסיד ולא היה לו כל קשר עם הבעש"ט, אך בכל זאת חרה לו מאד, כי הגביר מנסה להגביל אותו ולומר לו מה לעשות ומה לא לעשות. אולם הוא היה, כאמור, בודד וערירי ומה אדם אינו עושה בשביל פרנסה! הוא נאלץ אם כן לקבל את התנאי של הגביר.

יתכן שדווקא בגלל ה"איסור", או אולי בשל סיבה אחרת, החל המלמד נמשך אחרי הבעש"ט והתמלא תשוקה להיכנס לבית המדרש שלו ולשמוע תורה מפיו. יהודים רבים, פשוטי עם ותלמידי חכמים כאחת, היו נוהגים להיכנס אל הבעש"ט בשבת אחר הצהריים, שעה שהוא ערך, בחברת חסידיו המקורבים ביותר, את "הסעודה השלישית" והשמיע דברי תורה נפלאים. אולם חזקה עליו פקודת הגביר ובלית ברירה התאפק המלמד - ולא נכנס אל הבעש"ט, עד ש ...

פעם אחת, היה זה בדיוק בליל שבת, ישב המלמד רכון על ספר ולמד תורה. הוא התעמק בלימודו ולא הפסיק עד שנהר-השבת האחרון כבה והיה חושך בחדר. או אז הוא קרא קריאת שמע שעל המיטה ושכב לישון. מיד לאחר שנרדם, ראה המלמד חלום, ששינה את חייו.

בחלומו והנה הוא יוצא לרחוב, כדי לשאוף אויר צח ולרענן את ראשו, אחרי לימוד מעמיק של מספר שעות רצופות. הוא הלך עד סוף הרחוב והמשיך ללכת הלאה, עד שנתגלה לנגד עיניו ארמון מהודר למראה עשוי אבני שיש ושנהב. כל הארמון היה מוקף גנה נהדרת ובה עצים רעננים ופרחים מלבבלים נותני ריח. המלמד שלנו מימיו לא ראה ארמון וגינה כה יפים. הוא עמד משתאה למראה עיניו. אם הארמון כה יפה מבחוץ, מבפנים וודאי עוד יותר יפה וניסה להיכנס אל תוך הארמון, אך נלאה מלמצוא את דלת הכניסה. הוא הקיף את הארמון מספר פעמים מכל צדדיו, אך לא מצא כל פתח, דרכו יוכל לחדור פנימה. ככל שהרבה לחפש ולשווא, כך גברה תשוקתו להיכנס לארמון היפה, עד שלבסוף הוא הבחין בחלון והציץ פנימה ...

גדולה היתה השתוממותו של המלמד משהציץ לתוך הארמון. הוא דימה לראות נסיך, או מלך יושב על כס-מלכות, לבוש תכלת וארגמן ומוקף זהב וכסף כמו אחשורוש במגילת אסתר, ובמקום זה הוא ראה לתמהונו כי בפנים הכל פשוט וצנוע, ללא כל הדר חיצוני. ליד שלחן פשוט ישב הבעל-שם-טוב, מוקף תלמידיו הנאמנים שהאזינו בדריכות לדברי התורה שהשמיע רבם, והחדר מלא אור גדול.

אני מוכרח להיכנס פנימה - החליט המלמד ושוב החל לחפש דלת לכניסה. הוא הקיף את הבניין פעם אחר פעם ולבסוף מצא דלת, אך למגינת לבו היא הייתה נעולה. הוא החל דופק על הדלת בשתי ידיו, אך איש לא פתח בפניו. בייאושו הוא חזר אל החלון והטה אוזן לשמוע את דברי הבעש"ט. הוא הצליח לשמוע כל מלה מדברי התורה שהשמיע הבעש"ט ושמחה גדולה מלאה את לבו. הוא בלע בצימאון כל מלה והשתדל לזכור את הדברים ששמע.

משסיים הבעל-שם-טוב את דבריו, נעור המלמד משנתו. מיד הוא נטל את ידיו והחל לחזור על דברי התורה ששמע בחלום, כדי שיישאר בזיכרונו. למרבה השמחה הוא זכר כל מלה וזה חיזק את דעתו כי החלום לא היה "חלום סתם", הוא חזר על דברי התורה פעם אחר פעם, עד שחזר ונרדם.

בבוקר כאשר התעורר, זכר המלמד את כל פרטי החלום, הכל הוא זכר - רק את דברי התורה הוא שכח. זה חרה לו מאד והוא אימץ את זכרונו כדי להיזכר במה ששמע, אך לשווא. אפילו מלה אחת הוא לא זכר, הוא לא ידע את נפשו מרוב צער. בעת התפילה לא עלה בידו לכוון כמו שהיה רגיל ואף מאכלי השבת הטעימים, לא היו הפעם ערבים לחיכו.

הגביר, ר' שמעון הבחין במצב רוחו הגרוע של המלמד, ושאל מה אתו, האם הוא חולה? המלמד לא השיב מאומה ובקושי חיכה לסיום הסעודה, כדי שיוכל לחזור לחדרו. עצביו המעורערים לא נתנו לו מנוח והוא התהלך בחדר אנה ואנה, כשצעדיו נשמעים בכל הבית.

עתה כבר מוכן הי' שלא להתחשב עם ה"איסור" שהטיל בעל הבית על ההליכה אל הבעש"ט, והיה ניגש אל בית מדרשו של הבעש"ט, כדי לשמוע לפחות שיחה אחת שלו. אך העובדה שהוא שכח את דברי התורה ששמע בחלום "הוכיחה" לו, כביכול, כי הוא עדיין אינו ראוי לשמוע דברי תורה עמוקים כאלה. נוסף לכך הוא זכר כי בחלומו הייתה דלתו של הבעש"ט נעולה בפניו, וגם בכך ראה רמז כי אין לדחוק את הקץ ...

זמנה של הסעודה השלישית הגיע והמלמד שלנו עדיין לא מצא את מקומו מבעד לחלון הוא ראה יהודים ההולכים לתפילת 'מנחה' אך לו עדיין לא היה כוח לעזוב את החדר. פתאום הוא הבחין בעד החלון ביהודי המביט בו ועשה לו סימן שילך אחריו. המלמד הכירו: הוא היה השמש בבית מדרשו של הבעש"ט. המלמד שמח שמחה גדולה, יצא מן הבית והלך אחר השמש לבית המדרש.

מיד בהיכנסו לבית המדרש הרגיש המלמד כי רווח לו. הוא התפלל מנחה בכוונה גדולה והתיישב ליד השולחן, איפה שהבעש"ט ערך, יחד עם תלמידיו, את הסעודה השלישית. התלמידים פינו לו מקום ליד השולחן והבעש"ט חיך אליו בידידות. המלמד שלנו הרגיש כאילו הוא נמצא בגן עדן.

כאשר הבעל-שם-טוב החל להשמיע דברי תורה, עלתה התלהבותו של המלמד מעלה מעלה עם כל מלה ששמע שמח יותר ויותר, כי הכיר בכך שאלה הם דברי התורה ששמע בחלומו לילה לפני כן. עתה הוא נזכר מלה במלה בכל מה ששמע! זה כבר היה יותר ממה שהוא יכול היה לשאת והוא נפל תחתיו מתעלף ...

לפתע הוא הרגיש את ידו של הבעש"ט על מצחו והתאושש. מה התפעלת כל כך? - שאל הבעל-שם-טוב - הלא אתה כבר שמעת את הדברים האלה ...

מעתה ואילך היה המלמד אחד התלמידים והחסידים המסורים ביותר של רבי ישראל בעל-שם-טוב. וכאשר באותו מוצאי-שבת, אחר הבדלה, סיפר המלמד לגביר את כל אשר קרהו בשבת זו, לא כעס עליו הגביר, אלא אדרבה, הוא החליט שהוא ייכנס אל הבעש"ט וביקש ממנו, ברכה. "ברכה מ'יהודי טוב' (כינוי לרב) לא יכולה להזיק..." - אמר הגביר.

על פרשת השבוע

לעמוד מול המציאות

בפרשה הקודמת קראנו שהאחים יורדים למצרים ופוגשים את יוסף, הוא אוסר את שמעון ושולח אותם להביא את בנימין, כאשר הם יורדים עם בנימין למצרים, הוא מקבל אותם יפה בביתו, **(בראשית מג) [כז] וַיִּשְׂאֵל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְּׁלוֹם אֲבִיכֶם הֲזָקָן אֲשֶׁר אֲבִירְתֶּם הַעֹדְנֵי זֶה ?** והם עונים לו **[כח] וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוֹ עֹדְנֵי זֶה וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחוּ:** לאחר מכן הם יושבים לאכול יחד, האווירה טובה עד כדי שנאמר **[לד] וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂכְּרוּ עִמּוֹ:**

אם כן, שואל מורי רבי **הרב יוסף שני שליט"א** בשיחתו לפרשת השבוע, **מדוע חוזר יוסף ושואל את אחיו כאשר הוא מתוודע אליהם - העוד אבי חי ?** שנאמר **(בראשית מה, ג) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אֶזְרָוּי אֲנִי יוֹסֵף הָעֹדֵד אֲבִי זֶה ?**

אלא, שיש להבין שכאשר האחים שמעו שהוא יוסף והנה הוא חי ועוד משנה למלך מצרים, שוב עלתה בדעתם המחשבה, אם יוסף חי הרי שעתיד לצאת ממנו ירבעם בן נבט שיחטיא את בנינו לעתיד לבוא... אוי... חבל שמכרנו אותו ולא הרגנו אותו...

כאן עונה להם יוסף, כאשר ביקשתי לאסור את בנימין אמרת לי יהודה **[ל] וְעַתָּה כִּבְּאֵי אֶל עַבְדְּךָ אָבִי וְהַנְּעֹר אֵינְנוּ אֶתְנֵנוּ וְנַפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ: [לא] וְהִיָּה כְּרֵאוֹתָו כִּי אֵין הַנְּעֹר וְבוֹת וְהוֹרִידוּ עַבְדְּךָ אֶת שִׁיבַת עַבְדְּךָ אֲבִינוֹ בְּיָגוֹן שְׂאֵלָה:** ולמה לא חשבתם ככה גם עלי ? הלא אתם ידעתם כמה אני קשור לאבא ולא התחשבתם בכך... והוסיף יוסף ואמר להם, אני יודע שאתם עכשיו מתחרטים שמכרתם אותי ולא הרגתם אותי על פי הדין, אבל, האם חשבתם פעם מה עם תוצאות הדברים ? איזה חיים היו לאבא מאז שנמכרתי ?! רוח הקודש נסתלקה ממנו זה כבר 22 שנה !!! ולכן חזר ושאל העוד אָבִי זֶה ? כלומר האם חזרה לאבי רוח הקודש ?!

ותגובת האחים - **וְלֹא יָכְלוּ אֶזְרָוּי לְעֲנוֹת אֹתוֹ כִּי נִבְּהָלוּ מִפְּנֵיו:** הם הבינו שדבריו צודקים ושבעצם מכירת יוסף הם גרמו למוות הרוחני של יעקב אביהם, וחיים ללא רוחניות זה לא חיים. ועוד הבינו שאם יעבור במחשבתם שוב הרעיון להרוג את יוסף הרי שעכשיו הם ייגזרו על אביהם מוות רוחני לכל חייו, וכעת ניתן לתקן, ולהודיע ליעקב שיוסף חי.

אומרת הגמרא **(מסכת חגיגה ד/ב) ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו, ומה תוכחה של בשר ודם כך ?! תוכחה של הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה ...**

אוי... אוי לנו מיום הדין !!! כמה קשה לאדם כאשר מוכיחים אותנו בפנים שהוא טעה, איזו בושה, איזו תחושה...

ומה נעשה כאשר נעמוד מול בית דין של מעלה ?! ושמה אין שקר הכל אמת, שמה יקר לנו את "הסרט" של חיינו, כל שניה כל רגע, הן בפרהסיא והן בחדרי חדרים, שמה הכל גלוי... מה נאמר, איזו בושה...

בואו נחשוב כל אחד בפני עצמו, כמה "סרטונים" כאלו ואחרים הוא היה מעדיף למחוק מההיסטוריה האישית שלו ? מה היית מוכן לעשות כדי למחוק את אותם קטעים ?

לכן עלינו לדעת, כל עוד אדם נמצא בעולם הזה, זהו המקום לתקן, רק כאן בעולם העשיה, רק כאן ניתן לחזור בתשובה ולתקן את מעשיו... אם יעשה תשובה אמיתית... יימחקו לו אותם סרטונים...

התזללת הגלות

{ד} ויאמר יוסף אל אחיו גֵּשׁוּ נָא אֵלַי ויִגְשׁוּ ויאמר אֲנִי יוסף אֲנִי יוסף אשר מכרתם אתי מצרימה: **{ה}** ועתה אל תעצבו ואל יזור בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למנוחה שלחוני אלהים לפניכם: **{ו}** כי זה שנתים הרעב הרעב בארץ ועוד זומש שנים אשר אין זרע וקציר: **{ז}** וישלחוני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהזויות לכם לפליטה גדלה:

יוסף מרגיע את אחיו בכך שכל נושא המכירה והירידה שלו למצרים הוא דבר שנקבע משמים, ושהכל נקבע מראש לטובה. כדי שיוסף יוכל לכלכל את אחיו בשנות הרעב.

אבל יש לכך רובד עמוק יותר, כבר בברית בין הבתרים נגזר על בני ישראל לרדת לשעבוד במצרים, ואם לא היה יוסף יורד אז יעקב היה מובל בשלשלאות של ברזל למצרים, כלומר אומר יוסף לאחים שעצם המכירה והירידה שלו דווקא למצרים, הקדימה את התיקון לכך שתחילת הגלות תהיה עדינה יותר ולא שיובילו את אביהם בשלשלאות של ברזל למצרים.

{ח} ועתה לא אתם שלחונתם אתי הנה כי האלהים ושימיני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים: **{ט}** מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בןך יוסף שמיני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמוד:

אם נתבונן היטב נראה שיש הבדל בין מה שאומר יוסף לאחיו, ובין מה שהוא מבקש שיספרו לאביו יעקב.

לאחיו הוא מספר בשלושה לשונות – ושימיני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים: ואילו לאביו הוא משתמש רק בלשון אחת - שמיני אלהים לאדון לכל מצרים:

מבאר מורי ורבי הרב יוסף שני בספרו שפתי שני, שהמילה **אב** היא בבחינת **חכמה**, **מושל** זה בבחינת **שלטון בכוח** והוא היפוך אותיות – **שלוש**, ששלטון בכוח אינו שלטון של שלום אלא שלטון של **מושל**. **ואדון** זהו שלטון בהסכמת הנתינים.

אומר יוסף לאחיו, תגידו לאבא ש.. שמיני אלהים לאדון לכל מצרים, כלומר אני נקי וטהור ולכן זכיתי להיות אדון שקיבלו אותי עליהם בהסכמה, וכל זאת בגלל ששמרתי ולא פגמתי בברית שלי, שמי שלא פוגע בברית זוכה לישועות גדולות.

אולם, כאשר האחים מגיעים ליעקב הם אומרים לו **{כה}** ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם: **{כו}** ויגדו לו לאמר עוד יוסף זוי וכי הוא **מושל** בכל ארץ מצרים.. יעקב מבין שיוסף חיו מושל מכוח הטומאה הקליפה, וחושש שנפל יוסף במצרים לכן נאמר ויפג לבו כי לא האמין להם: ותיקנו האחים את המסר **{כז}** ויך ברו אליו **את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם** וירא את העגלות אשר שלחו יוסף לשאת אתו והזוי ריון יעקב אביהם:

יש לשאול שאלה בסיסית ועקרונית בעניין הבחירה האישית. על פי הדברים, נקבע מראש שיעקב ירד למצרים, **אם כן היכן היא זכות הבחירה של האדם?**

והתשובה היא שאכן, ישנן נקי שונות ומצבים שונים במשך חיי האדם, שנקבעים לאדם מראש שהוא חייב לעבור אותם במשך ימי חייו, כמו יעקב שנגזר עליו ועל בניו לרדת למצרים ובכך אין לו בחירה.

הבחירה של הבנאדם היא איך אני עובר מנקי א לנקי ב? האם אני בוחר לעבור על פי דרך התורה, או שאני מחליט ללכת בצורה חופשית...

מוסר מדברי חז"ל

יצדיק באמונתו יזייה (חבקוק ב,ד)

אחת הדרכים של יצר הרע, היא לסלף נתונים ובכך להטעות את האדם בחשיבה. "איש באמונתו יחיה" שמענו לא פעם ולא פעמיים כאשר נושא "סיסמה" זו בעצם אומר לנו במילים אחרות – בחייך תעזוב אותי בשקט, כל אחד יעשה מה שבא לו..

נכון, לאדם באמת ניתנת הבחירה לעשות מה שהוא רוצה, ויתרה מזאת הקב"ה הוא זה שנותן לאדם בכל יום את נשמתו מחדש למרות שהוא יודע שאותו אדם הולך היום במקרה הטוב, סתם להעביר עוד יום, או במקרה גרוע יותר אפילו להרשיע.

ולמה? יש לשאול, למה בעצם הקב"ה נותן לאדם את כל הכלים שאיתם הוא בעצם ממשיך להרשיע? למה הקב"ה לא מונע זאת ממנו?

התשובה פשוטה, זכות הבחירה, שנאמר (דברים ל"ט) העידתי בכם היום את-השמים ואת-הארץ הזויים והמנות נתתי לפניך הברכה והקללה ובוזרת בזויים לבען תזייה אתה וזרעך: הקב"ה הינו ארך אפיים ורב חסד ואמת, הוא יכול לתת לבנאדם 70 שנה לחיות חיי שקר, 70 שנה!!! כדי שתהיה לו אופציה לחזור בתשובה ולתקן, בסופו של דבר – לאן יברח?! אבל בסופו של דבר כאשר יגיע רגע הדין והחשבון, שם ישאלו נו... 70 שנה לא הספיקו?

בואו ונחזור לאותו חבר שאומר לנו "איש באמונתו יחיה" וקרוב לוודאי שהוא גם בטוח שזה פסוק מהכתובים... אז בואו נתחיל לעשות סדר בדברים...

שאלה לחבר - גם אם אני יודע בוודאות שאתה הולך לעשות עסקה כושלת ולהפסיד בה הרבה כסף, גם אז, אתה לא רוצה שאני אעיר לך ולהשאירך בגדר "איש באמונתו יחיה"? בוודאי שלא, הלא אתה תכעס עלי למה נתתי לך להפסיד כסף, אם ידעתי ש... אז בוא ונראה מה אנחנו הולכים להפסיד ב-"עסקה" של – "איש באמונתו יחיה".

ראשית, אין בכל התנ"ך פסוק או חלק מפסוק כזה, המקור הוא אצל הנביא חבקוק (פרק ב, ד) הנה עפלה לא ישירה נפשו בו יצדיק באמונתו יזייה:

ויש לברר מדוע בחר הנביא דווקא ב-יצדיק ושכרו – יזייה? וכי הרשע אינו חי?

יוסף, הוגדר בשם יוסף הצדיק שנאמר (עמוס ב,ו) כה אמר ה' על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור זעלים: גם אצל נח נאמר (בראשית ו,ט) אלה תולדות נון וזו איש צדיק תמים היה בדרתניו את האלהים התהלך נון:

בזוהר הקדוש מוזכר יוסף בכינוי יוסף הצדיק בהרבה מקומות, בזוהר בראשית (דף ע"א/ב) מובא על הפסוק (בראשית ט"ג) את קשתי נתתי בענן והייתה לאות ברית ביני ובין הארץ: מאי קשתי (מה זה קשתי?) כמה דאתמר (כאן לא יאמר) ביוסף, דכתיב (עקמת) (בראשית מט) ותשב באיתן קשתי. בגין דיוסף צדיק אקרי (אם שויל נקרא צדיק) ובגין כך קשתי (אין קשתי) דא ברית דקשתי (אם ברית דקשתי) דאתכליל בצדיק (אם ברית דקשתי) דברית דא בדא אתאחיד (אם ברית דא עם זה לא יאמר) ובגין דנח הוה צדיק (אם ברית דא עם זה לא יאמר) קיימא דיליה קשתי (אם ברית דא עם זה לא יאמר).

מלמד אותנו הזוהר הקדוש שיוסף נקרא בשם "צדיק", בגלל שעמד בניסיון של הברית, ניסיון של עריות עם אשת פוטיפר וזהו תיקון היסוד – ויוסף הוא היסוד. לכן גם נח נקרא בשם צדיק בדורו, כי דורו של נח, דור המבול, היה מושחת בעריות.

מוסיף ומבאר בעניין זה **הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א** בספרו **ביום דרך בראשית**, וידוע שבסודן של דברים "יסוד ומלכות" הינם נרמזים בברית קודש ובעטרת היסוד, ויוסף שנטר יסודו זכה למלכות שהיא חלק בלתי נפרד מהיסוד - עטרה בראש היסוד, והיינו, שלא רק זכה למלכות בכך שמלך על ארץ מצרים, אלא זכה למלכות שהיא האמונה במלכותו יתברך, והיינו כמבואר לעיל, שהנוטר יסודו ואינו משוחד מתאוותו זוכה למלכות - לאמונה שלימה במלכותו יתברך, וביסוד תלוי הדעת ששניהם בקו ישר, הדעת בראש והיסוד למטה כידוע. ולכך ככל שהיסוד שמור במחשבה דבור ומעשה, כן הדעת הינה בבירור לדעת את ה' שהוא עיקר הדעת.

אמרו חז"ל שבדור עקבתא דמשיחא יהיה ניסיון מאוד קשה בעניין האמונה יותר מכל הדורות הקודמים, ואיך? שבדור זה יתרבה עניין התאוה, הפיתוי והגירוי יותר מכל דור, וזו דרכו של יצר הרע שעל ידי חטא התאוה יביא בסופו של דבר את האדם לידי כפירה ולטשטוש האמונה, ומכך בנקל יעבור על כל התורה כולה ויתרחק מהתשובה.

ואין צורך להבהיר כמה בדורנו הפריצות וחוסר הצניעות מופיעים בכל פינה, הזמינות והקלות הבלתי נתפסת איך אפשר ליפול בחטא הפריצות, וכמובן שמי שנופל שמה, נפילה שכזו, בחירת דרך חיים שכזו, גורמת לו באופן אוטומטי להתרחק מדרך התורה עד כדי כפירה בעיקר.

דרגת הצדיק נמדדת בכל דור מול ניסיונות הדור שלו, וכל אחד ככל שיגדור עצמו מן העריות, הן במעשים והן בשמירת העיניים כך יצדק יותר במעשיו.

אומר **האור החיים הקדוש** (רבי חיים בן משה אבן עטר) שלעתיד עם ישראל יתנסו בשער החמישים של הטומאה, הוא שער האפיקורסות.

כל אחד מאתנו לצערנו מכיר ורואה כיצד מגמת "האנטי" נגד היהדות גוברת וגוברת, מנסים לקעקע את יסוד האמונה של האדם בקב"ה. אני אישית "זכיתי" לשמוע באוזני מיהודי קרוב אלי, שבלי להתבלבל ומתוך חשיבה הטיח בי "אתה בעל דעות קדומות, דעות חשוכות של ימי הביניים, תצא מזה, אנחנו כבר חיים בעידן אחר..." - אוי, אוי לו לאותו יהודי שחושב שהתורה הקדושה משתנה בהתאם ל- "רוח הזמן"...

ואם יבוא מישהו ויאמר לך, אבל.. תסתכל רוב העם הם ככה... מה נענה לו? [א] מי אמר לך מה רוב העם באמת חושב? בדקת? [ב] ביציאת מצרים נאמר (שמות יג, ח) וְזָמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: דהיינו חמושים=חמישית מעם ישראל רק זכו לצאת ממצרים, חמישית!! 20%!! דהיינו 80% נקברו במצרים!!! הרוב לא קובע, דרך האמת היא הקובעת!!!

וזו כוונת הנביא חבקוק שאמר - וְצַדִּיק בְּאֲבוֹנֹתָיו יִזְוֶה: מי שיזכה לשמור על קדושתו, ויתמודד נגד אותם יצרים קשים שבדורנו הוא יקרא - צַדִּיק, ובזכות שהצליח ודבק - בְּאֲבוֹנֹתָיו ולא נטש אותה, הוא זה שיזכה לדרגת - יִזְוֶה, דהיינו יזכה לראות בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אכי"ר. והשומר על ענינו יזכה לדברי הנביא ישעיה (פרק נב, ח)

קוֹל צַפִּיָּךְ נִשְׁאָו קוֹל יַחְדּוֹ יִרְנְנוּ כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן:

סרך-ני גהא

לוקט ממדרשי חז"ל ומדרשות הרבנים שליט"א

שבת שלום

להצטרפות לרשימת תפוצה שבועית - nirgahali@gmail.com
כמו כן, ניתן להוריד את המאמר מהאתר - www.nir-g.022.co.il